

ZUZANA
ŠTELBASKÁ

Mami, kup mi psa!

Ilustrovala
LUDMILA LETKOVSKÁ

albatros

**Mami,
kup mi psa!**

ZUZANA ŠTELBASKÁ

**Ilustrovala
ĽUDMILA LETKOVSKÁ**

Mami, kup mi psa!

ALBATROS

*Věnováno mým rodičům. Děkujeme za všechno.
Kyrka, Borka, Alex, Adrien, Lady a já.*

Přeložila Jindra Horynová

© Zuzana Štelbaská, 2014

Translation © Jindra Horynová, 2014

Illustrations © Ludmila Letkovská, 2014

ISBN 978 -80-00-03701-1

Ondřej, mamka a děda Meda se třemi psy

Když bylo Ondřejovi pět a mamka se ho zeptala, co by si přál k narozeninám, okamžitě vyhrkl: „Mami, kup mi psa!“

„Ale Ondro, moc dobře víš, že pejsek potřebuje péči, výběh a spoustu času. Já jsem pořád v práci, ty jsi přes den ve školce a máme malý byt. Pes by tady nebyl šťastný. Vyber si něco jiného, neživého.“ Nic nepomohlo. Ani prosby, ani sliby. Ondřej z toho byl smutný celý rok. Přišly další narozeniny, maminka se zase ptala a Ondřej odpověděl úplně stejně. A potom zase, a znovu, vždycky i za další rok to bylo stejné. Nic se ale nezměnilo. Vlastně ano, změnilo. Ondřej mezitím začal chodit do školy a měl ještě víc povinností. Zdálo se, že je to bezvýchodná situace.

Pak se ale stalo něco nečekaného. V den Ondřejových jedenáctých narozenin zazvonil mamce telefon. Na tom by nic zvláštního nebylo, protože mamce zvonil telefon v jednom kuse. Jenomže tohle zvonění se od všech ostatních podstatně lišilo. Místo melodie se ozvalo psí štěkání, kňučení a vytí: volal děda Meda.

Děda Meda se celým jménem jmenoval Medard, ale když ještě Ondřej neuměl říkat „r“, komolil mu jméno tak, že nakonec vznikla zkratka. Všichni sousedi a známí ho pak začali postupně oslovovat dědo Medo. Děda Meda žil na druhém konci Slovenska a měl dokonce tři psy. Jednoho velkého černého německého ovčáka a dva menší hnědé pudlíky. Ondřej se každý rok těšil na těch pár dní v létě, které mohl trávit s dědou a jeho psy. A protože se pomalu blížil konec školního roku, hrnul se teď k telefonu, aby se utvrdil, že je děda Meda chce zase pozvat na návštěvu.

„Ahoj šohajíku!“ pozdravil ho děda Meda vesele, ale než se ho stačil Ondřej zeptat, kdy se uvidí, děda ho přerušil: „Prosím tě, dej mi k telefonu mámu, musím s ní mluvit.“ Ondřej se lekl. Něco se stalo! Mamka si překvapeně vzala telefon a Ondra se zhrozil, protože s ním odešla do vedlejšího pokoje, a dokonce za sebou zavřela dveře! Vyschlo mu v puse. V hlavě se mu začaly rojit ty nejhorší scénáře: Od

toho, že děda musel prodat psy, až po možnost, že se stěhuje na druhý konec světa. Nevydržel to a potichu vklouzl za mamkou do pokoje. Seděla v křesle, telefon položený na klíně, s dědou už nemluvila. Dívala se někam do země a tvářila se vážně. Ondra se jí vrhnul kolem krku:

„Že to není pravda! Že děda psy neprodal, ani se nikam nestěhuje! Vid', že za ním pojedeme!“ Máma se na něj překvapeně podívala. U ní v náručí si Ondra vždycky připadal jako malý kluk, a i když se pokaždé snažil spolknout ten

knedlík, který ho dusil při špatných zprávách a tlačil mu slzy do očí, u mámy na to neměl dost sil.

Už už cítil, jak se mu potí dlaně a do očí se mu hrnou vodopády, když mamka s úsměvem řekla:

„Co tě to napadlo! Právě jsem se s dědou dohodla, že letos k němu pojedíš na prázdniny poprvé úplně sám. A na celý měsíc! Co tomu říkáš?“ Ondřej nevěřil vlastním uším. Radostí se téměř vznášel a pořádně mamku objal.

„Mami, mamulko, ty jsi ta nejlepší mamka na světě!“

„Je to ale velká zodpovědnost. Musíš mi slíbit, že na sebe budeš dávat pozor, nebudeš zlobit psy a dědu vždycky na slovo poslechněš.“

Ondřej patřil k nejmenším ve třídě, a když na něj větší děti dorážely, ztrácel řeč, dlaně se mu hned zpotily a nebyl schopen se ubránit ani slovy, natož fyzickou převahou. Neuměl se ani prát, ani zostra odseknout, dokonce ani rychle utíkat, a tak se o něj mamka často bála, kontrolovala ho a všude s ním chodila. Snažil se ji přesvědčit, že už dávno není malý. Neposlouchala ho. Že mohl zůstat sám u dědy celý měsíc, to byl velký krok. Věděl, že mámu nesmí za žádnou cenu zklamat.

„Nebudu zlobit! Ani dědu, ani psy. Všechno udělám, budu poslouchat, slibuju!“

„No, tak mu tedy zavoláme zpátky a řekneme, aby tě zítra čekal na nádraží.“

Samým štěstím nemohl Ondra ten večer usnout. Už se nemohl dočkat, jak se bude celý měsíc starat o psy, venčit je,

krmit, česat, cvičit, hladit... Zatím s ním byla vždycky i máma a moc mu toho nedovolila. Děda Meda ale vždycky říkal, že všechno chce čas. Že to nebude trvat dlouho a Ondra ho přeroste a mezitím, kdo ví...Třeba bude jednou mít i vlastního psa. Samozřejmě pokud se o něj naučí dobře starat. A teď konečně všem dokáže, že to pro něj bude hračka!

Jak Špunt vypátral zloděje

Děda Meda žil v menším městě, sám v malém domku i se svými třemi psy. Ondřejovi nikdy nešlo do hlavy, proč mu mamka říká, že pes do bytu nepatří, když děda tam měl rovnou tři. Měl sice i malou zahrádku, ale většinu času byli psi s ním v kuchyni. Máma říkala, že děda nemá nikoho jiného, a tak s nimi může chodit každých pár hodin na dlouhé procházky. Měli svoji oblíbenou trasu kolem řeky: Na jednom břehu bylo sídliště s paneláky, hřišti, kontejnery na odpad, dětmi a dalšími psy, ale když přešli přes most, dostali se na druhé straně do úplně jiného světa. Lesík, jízdárna se stájí plnou koní, veterinární nemocnice, u které byly ve výbězích často vidět ovečky, krávy nebo prasátka.

„Vítám tě, šohajíku!“ Vlak po nekonečně dlouhé cestě zastavil a dědeček Ondru objal a stiskl tak, až mu kosti v těle zapraskaly. Německý ovčák poslušně čekal, až se ti dva přivítají, ale pudlíci se k němu natahovali a sápali se na něj, jako by mu chtěli skočit až na hlavu. Kňučeli a pištěli, olizovali mu kolena i nos, vlastně ho tím svým psím způsobem celého pusinkovali od hlavy až k patě. Ondřej nevěděl, koho má dřív objímat.

„Ahoj Lily, Oto, ahoj Dženo! Dědo Medo, to jsem rád, že

jsem konečně tady! Ten vlak se tak vlekl, že jsem myslel, že sem snad nikdy nedojedeme.“

Lily a Oto, to jsou pudlíci. Lily je ze všech nejmenší a je to Otova máma. Oba jsou neuvěřitelně hbití, potrhlí a hluční. Mají hnědou barvu jako nugátová čokoláda, oči jako tmavožlutý jantar. Mamka často říká, že mají pohled jako ještěrky.

Džena, to je německý ovčák. Je černá jako uhlí, poslušná a mírná na ty, kteří jsou mírní k ní. Pokud je to ale potřeba, zaštěká, až se třesou okenice. A když vycení svoje dračí zubíky, i nejhorší zločinec by před ní utekl.

Džena je sice ze všech největší, ale v téhle psí smečce má hlavní slovo vždycky drobná Lily, protože je nejstarší. Zato dědu poslouchají na slovo všichni tři.

Když přišli domů a děda dal oběd na stůl, nemohl se

Ondřej dočkat, kdy už půjdou na první společnou procházku. Ale děda Meda se na něj vážně zadíval a mezi sousty se ho hlubokým hlasem zeptal:

„Ještě pořád bys chtěl mít vlastního psa?“

„No a jak! Ty pro mě nějakého máš?“

„Mám, nemám. Hlavně se chci přesvědčit, že to myslíš opravdu vážně.“

„Myslím, dědo, myslím!“ Ondřej přestal jíst polévku, lžice cinkla o talíř a mokrá sklouzla na čistý ubrus. Celý rozrušený vylezl na židli a natáhl k dědovi ruce, aby ho objal. Potají však natahoval krk a rozhlížel se po kuchyni, jestli někde neuvidí ještě jednoho psa, štěňátko s velkou mašlí kolem krku, které před ním děda Meda někam šikovně ukryl a teď mu ho chtěl konečně dát. Jenže tam nikde nic takového nebylo. Ondřej netušil, co si to na něj děda připravil.

„Ale ale, podívej se, co jsi udělal,“ posadil děda Ondru zpátky na židli, zakroutil hlavou a dal se do praní zašpiněného ubrusu.

„Proč vlastně toho psa tak moc chceš?“ volal od tekoucí vody.

I Ondřej zesílil hlas a mezi lžícemi teplé nudlové polévky volil pomalu slova:

„Víš, dědo... já jsem nejmenší ze třídy... kdybych měl nějakého velkého psa, brali by mě spolužáci vážně, nemusel bych pořád mazat tabuli...“

Děda zavřel vodovodní kohoutek a na chvíli se zamyslel. Ondřej přestal jíst a díval se na něj.

„Starat se o psa, to je velká věc. Musíš se o něm nejdřív něco dovědět, jak ho vycvičit, kdy ho venčit. Musíš vědět, co psy baví a co je trápí. A taky, co všechno dokážou. A především se musíš umět postarat sám o sebe.“

„Psy něco trápí, dědo Medo?“ ptal se Ondřej a pustil se do zbytku polévky.

Děda si těžce vzdychl. „Vidím, že máme před sebou spoustu práce. Dojez oběd a nachystej se na procházku.“

Venku byl jasný slunečný den. Děda dovolil Ondřejovi, aby vedl na vodítku Lily. Neměla ale náladu na takové vedro, takže zůstávala pozadu, všechno nekonečně dlouho očichávala a vlekla se jako šnek. Děda se díval dopředu, Džena mu šla u levé nohy a Oto se motal nahoru dolů na dlouhém vodítku. Nikdo si nevšímal, jak Ondřej nervózně tahá Lily za obojek, aby se tolik nevlekla. Stále cedil skrz zuby:

„Tak se hni... Nech to... Co děláš!“

Čím víc s ní trhal, tím byla umíněnější. Vzpírala se, až se

mu skoro vyvlékla z obojku. Ondřeje to přivádělo k šílenství. Už už se chystal Lily pořádně okřiknout, když se děda v poslední chvíli otočil a zavolal:

„Lily, pojd! Za chvílku budeme pod mostem a tam vás všechny pustím.“

Ondřej zůstal jako opařený. Lily zdvihla radostně ocásek a ladně přicupkala k dědovi, takže chlapec musel dokonce i popoběhnout.

„Proč se mnou nechce jít a s tebou jo?“

„Psi tě raději poslechnou, když se mají na co těšit, než když jsi na ně moc přísný.“

Ondřej se zamračil, ale než stihl vymyslet, jak by příště mohl Lily odlákat, ocitli se pod mostem. Před nimi se otevřela veliká louka. I když byli stále ještě na sídlišti a paneláky se tyčily opodál, louka byla tak velká a rovná, že si ji během roku často vybíraly i cirkusy jako svoje stanoviště. Když byl Ondřej menší, každé léto tam v písku a pilinách hledal ztracené žíně cirkusových koní.

Děda pustil psy a ti se šťastně rozběhli, každý jiným směrem. Zatímco Lily si vyhlédla menší keřík, lehla si do jeho stínu a odpočívala, Oto prudce letěl přes celou louku, očichával každou myší díru, až měl celý čumák, oči i uši od písku. Džena na chvíli úplně zmizela z dohledu, což Ondřeje docela vystrašilo, ale za minutku už bylo slyšet cákání vody a šťastný štěkot. Seběhla mírným svahem dolů k řece, a než bys napočítal do pěti, byla celá mokrá, od uší až po ocas. Slastně se rozvalovala v mělkém studeném proudu. Děda si

sedl na velký kámen u stezky, odkud na všechny viděl. Ondřej seběhl k řece a házel klacky Dženě, která je nadšeně rozhryzávala jako nějaký bobr.

Ze hry je probralo dědovo ostré zahvzdání. Během několika vteřin byli všichni psi u něj a také Ondřej se k němu rozběhl.

„To už jdeme? Tak brzo?“

„Podívej se tamhle,“ ukázal děda směrem k panelákům, odkud se k nim blížilo asi pět policistů se psy. Děda připnul všechny psy na vodítka a držel je u sebe. Džena potichu vrčela, Lily se schovala za ni, jenom Oto štěkal jako blázen. Děda ho ale chytil za tlamičku a přikázal mu, aby si sedl. Pejsek to udělal velmi neochotně a dál s ním šili všichni čerti.

Ondra valil oči na blížící se psy. Připadali mu čím dál větší a taky čím dál hrozivější. Policisté vypadali zachmuřeně. Kráčeli rázně a dupali tak, že se zvuk jejich těžkých bot rozléhal po okolí. Všichni psi, až na jednoho dobrmana, byli němečtí ovčáci jako Džena. Jazyky jim visely skoro až na zem a od Dženy se lišili velikostí i barvou. Byli obrovští, s hnědými kožichy a tmavými hlavami, na zádech měli černou skvrnu, která vypadala jako koňské sedlo. Neměli jenom obojky, hrud a ramena jim zakrýval popruh s výrazným nápisem POLICIE.

Ondřej nespouštěl oči z psích obrů, kteří se nezastavili, ani když už byli docela blízko u nich. Jako by na ruce cítil jejich teplý dech a ostré špičáky. Skoro se mu zatmělo před

očima, když jeden z policajtů – s tím největším psiskem – vybočil z řady. Zatímco ostatní pokračovali dál k policejnímu autu s velkým kufrem, tenhle šel směrem k dědovi a Ondřejovi. Chlapec cítil, jak mu zvlhly dlaně, a dvěma prsty se tajně, aby to nikdo neviděl, pevně chytil dědových kalhot, právě když děda vstával. Policista zavelel svému psovi tak, že to skoro nebylo slyšet: „Zůstaň!“ A ta krvelačná bestie se náhle zastavila, sedla si a ani se nepohnula. Ondra ho dál

ostražitě sledoval očima, aby si byl jistý, že zachytí každý pohyb, kdyby se pes náhodou chtěl rozběhnout a sežrat ho. Připadal si hrozně trapně, že se bojí jako kluk ze školky, ale bylo to silnější než on. Nevěřil ani tomu psovi ani sám sobě. Byl si jistý jedině tím, že kdyby se pes proti němu rozběhl, nestihl by mu utéct. Ještě se nic nedělo a Ondřej se už styděl za to, jak je nemožný.

„Zdravím vás, dědo Medo!“ řekl urostlý policajt se smíchem.

„Jak se máš, Jožo, rád tě vidím,“ odpověděl děda a přátelsky mu potřásl rukou.

„Vidím, že máte návštěvu,“ pokračoval policista. „Jestli pak uhádnou, kdo by to tak mohl být...“ zahlásil směrem k Ondřejovi, kterému došlo, že tenhle člověk s ním mluví, jako kdyby mu bylo sotva pět. „Můj zkušený policajtský nos mi našeptává, že tento mladý muž je váš šohajík neboli váš vnuk Ondřej, že?“ pokračoval policista stále na pokraji smíchu, takže už vůbec nepůsobil tak strašidelně a Ondra upřímně a otráveně obrátil oči v sloup.

„Přesně tak! Nadarmo ses nestal policistou,“ odpověděl děda s úsměvem a obrátil se na Ondřeje, který se zapomněl a stále ještě se držel jeho kalhot. „Jožo byl můj žák, dokud jsem ještě učil. Ale to už je dávno. Dneska je z něj zkušený policista. Psod. Víš, co to znamená?“

„Ano, že má svého vlastního policejního psa. Tamtu obludu!“

„Myslíš Kazana? Je sice veliký, ale je to dobrák,“ vysvětlo-

val se smíchem policajt Jožo, jemuž by to na první, druhý ani třetí pohled neuvěřil žádný zločinec.

Policista vzbuzoval takový respekt, že dokonce i jindy hlučný a drzý Oto zalezl za Dženu, která střídavě vrčela a cenila zuby. Lily se ani nepohnula. Policajt se najednou naklonil k dědovi a něco si šeptali. Ondřej přivřel oči a napínal uši, jak mohl, ale nedokázal vyrozumět ani jediné slovo. Náhle pocítil mocný stisk na rameně.

„Pojď se mnou,“ zahlásil policajt Jožo vážně. „Vyšetřujeme krádež a potřebuji tvou pomoc.“

Ondřej se rychle otočil na dědu Medu, ale ten mu jenom ukázal bradou, ať jde.

Konečně se zdřevěnělou rukou pustil dědových kalhot a měl co dělat, aby stačil Jožovi, který se rázně vydal k policejnímu autu. Rychlými pohyby začal otevírat podivný velký kufr.

„S tvým dědou se dobře znám. Jinak bys tu neměl co dělat, je ti to jasné?“

Ondřej si připadal jako Pinnocchio před oživením. Byl úplně ztuhlý, měl pocit, jako by mu někdo přestříhl nervy v rukou i nohou. Ale zvědavost byla větší.

Aby líp viděl, když Jožo otevřel kufr auta, natahoval krk tak, jako ještě nikdy v životě.

Vynořilo se před ním několik přepravních boxů, které tam měli na převážení psů. Při představě, že uvnitř sedí další megavelcí Kazanové, udělal velký krok dozadu. Jožo se ho na nic neptal a bez varování otevřel jednu z přepravek, ve

které se něco nervózně vrtělo. Ondřejovi zase zvlhly dlaně – jako vždycky, když nevěděl, co ho čeká a jestli se má bát. A protože děda Meda nebyl nablízku, chytil se vlastních kalhot a sevřel pevně víčka.

Ale místo toho, aby na něj skočil obří policejní pes a složil ho k zemi, pocítil, jak mu na botu sedlo něco maličkého a lehkého. Když oči otevřel, uviděl nejmenšího pejska na světě. Začal lehce klepat nohou, aby ho shodil, ale to chlupaté klubko si asi myslelo, že je to hra, a zakouslo se mu do tkaniček. Kousalo a kousalo a jemně vrčelo, ale znělo to spíš, jako by se mu do boty zakousl zběsilý šmoula. Ta představa Ondru pobavila a konečně se zasmál. Začal se rozhlížet po majiteli, jemuž utekl domácí mazlíček, a zároveň hledal i policejního psa, který zřejmě potichu odběhl z přepravky někam za auto.

Policajt Jožo si doteďka balil do tašky věci potřebné na vyšetřování, ale vtom okřikl to prapodivné stvoření:

„Špunte! Už zase? Promiň, Ondřeji, Špunt zbožňuje cizí tkaničky. Fuj!“ Podivné psisko s bystrými očkami pustilo Ondřejovu nohu a bezstarostně přihopkalo k Jožovi, který mu připnul na hrud' nápis POLICIE.

„Tohle že je policejní pes?“ nevěřil Ondřej vlastním očím.

„A jaký! Víš, co je to za rasu?“

„Vypadá jako knírač, ale tak malého jsem ještě nikdy neviděl.“

„Správně, vyznáš se,“ pochválil ho policajt a Ondra se po dlouhé době cítil hrdě jako olympijský vítěz. Konečně z něj spadla všechna nervozita.

„Je to trpasličí knírač. Proto mu říkáme Špunt. Je hrozně chytrý a má výbornou paměť. Ale nejlepší ze všeho má čich. Tím svým čenichem by vypátral zloděje, i kdyby se ukryl pod zem.“ Jožo zapískal, tleskl, plácl se do stehů a Ondřej ani nestíhal sledovat, jak si Špunt sedá, lehá, otáčí se, plazí, zůstane ležet a po nepatrném pohybu Jožovy ruky zase vstane a běží k němu. Bylo to až neuvěřitelné, jako by spolu ti dva mluvili tajnou řečí.

Ondřej v duchu říkal mámě: *Až já budu mít jednu psa, mami, bude mě přesně takhle poslouchat na slovo. Všechno ho naučím, bude to nejchytřejší pes na světě.*

Najednou Jožo vykročil, Špunt se mu přilepil k noze a šel s ním stejným tempem. Jen Ondřej měl co dělat, aby jim stačil.

„Dostali jsme hlášení,“ vysvětloval policajt vážně, „z nedaleké základní školy. Volali nám, že z jedné třídy zmizela třídní kniha a taška s penězi na školní výlet. To je velmi vážná věc.“

„Ale vždyť škola včera skončila a už jsou prázdniny,“ divil se Ondřej, zatímco Jožo připínal Špunta na vodítko. Rázně kráčeli mezi paneláky směrem ke škole.

„Pro tuhle třídu to zatím neplatí. Když ani včera nevypá-

trali mezi sebou zloděje, nezbyvalo jim nic jiného než nám zavolat. Dnes budeš mým zapisovatelem. Musíš si dobře všimnout všeho, co se tam bude dít.“ Ondřeje zaplavil pocit veliké hrdosti. Už se viděl, jak o tom bude po prázdninách vykládat spolužákům. Ti budou valit oči!

V celé škole bylo ticho. Když šli po chodbě, jejich kroky se rozléhaly jako někde v jeskyni. Dokonce i Špuntovo cupitání tady znělo, jako by mu někdo u tlapek držel mikrofon. Najít místo činu však nebylo vůbec těžké. Hned za rohem už bylo slyšet hluk ze třídy.

„Dobrý den, sedmáci,“ pozdravil Jožo hromovým hlasem poté, co třikrát důrazně zaklepal na dveře. Třída okamžitě ztichla a padesát dva očí se vylekaně zabodlo do vysokého policajta v tmavozeleném tričku, z jehož rukávů vykukovaly pořádné svaly. Během okamžiku se každý dostavil na svoje místo v lavici. Jožo rázně vykročil k mladé paní učitelce, podal jí ruku a něco si potichu povídali. Potom si poupravil černou kšiltovku a pomalu si se zamračeným výrazem přeměřoval celou třídu. V tu chvíli si sedmáci přáli, aby byli někde úplně jinde, daleko odsud. Přinejmenším na Měsíci. Ondřej byl rád, že se ho vyšetřování přímo netýká. Dneska je on ten dobrý a tady se někde ukrývá zločinec. Stál ve třídě zády opřený o dveře, ani se nepohnul. Špunt mu už zase seděl na botě a trpělivě čekal na první příkaz.

„Komu se to ztratilo?“ Jožo pomalu procházel mezi lavicemi a díval se dětem přímo do očí. Z řady u dveří se ozval tichý hlas.

„Mně. Jmenuji se Lucie Kolesárová a jsem pokladní třídy. Peníze byly v mojí tašce.“

Blondatá holčina byla určitě nejmenší ze třídy. Ondřejovi jí přišlo hrozně líto. Připadalo mu, jako by tam místo ní seděl on a zase se mu zpotily dlaně. Sevřel Špuntovo vodítko pevněji. Jožo promluvil hlasem, který se ve třídě rozlehl jako hromobití:

„Teď proběhne vyšetřování za pomoci policejního psa. Špunte!“

Jakmile to vyslovil, Špunt vypálil směrem k policistovi jako vystřelený z rakety a trhnul vodítkem tak, že Ondřejovi vyletěly ruce do vzduchu. Předpažil a škulbl sebou dopředu. Špunt se postavil před Joža a vzápětí si kýchl, až se z toho posadil na svůj psí zadek. Zadní packou si ještě poškrábal fousky kolem čumáku. Celé to bylo tak směšné, že se třída nahlas rozesmála. Ondřej okamžitě zrudl, horko těžko vymotal vodítko z prstů a podal ho Jožovi, než utekl zpět ke dveřím. Cítil se hrozně trapně.

„Až skončíme, každý z vás nadiktuje mému zapisovateli svoje jméno, adresu a číslo telefonu rodičů,“ řekl Jožo a Ondřejovi bylo jasné, že nemůže jen tak zmizet. Poprvé v životě se překonal a neutekl. Sedmáci se na něj dívali dost pohrdavě, ale v těch pohledech rozeznával i tichou závist. Utřel si zpoceně dlaně do kalhot, narovnal se a začal se také tvářit velmi důležitě. Už se nikdo nesmál, a to mu dodalo odvalu. Pozorně sledoval Špunta, který začal očichávat Lucii a všechny její věci.

„Hledej!“ zazněl povel jako zaklínadlo. Všichni zase ztichli a ztuhli na židlích. Nikdo ani nedýchal, takže bylo zřetelně slyšet Špuntovo očichávání a funění, když sedmáky obcházel jednoho po druhém. Čumák jim strkal do tašek a do lavic, obešel pozorně všechny rohy a skříňky. Ondřej nespouštěl pohled ani z Joža. Ten svýma zkušenýma očima prohlédl každé místo, které před ním Špunt očichal. Tu a tam Špuntovi naznačil, kde má ještě hledat, a ten poctivě, centimetr po centimetru procházel celou třídu do nejmenších detailů.

Když už to vypadalo, že tam nezůstalo ani jediné místo, které by Špunt neorazítkoval svým čumákem, miniaturní policejní pes se zastavil před tabulí. Najednou se jeho chování úplně změnilo. Celý se napnul jako struna. Do té doby vláčné pohyby psího tělíčka se změnily na prudké záškuby napnuté gumy. Strčil čumák do prostoru pod tabulí a vdechoval pachy tak silně, že si musel po každém vydechnutí odfrknout a potřást hlavou. Ale nepřestával. Pomáhal si pac-kami, škrábal a kňučel, vdechoval a prskal a po jednom dlouhém nadechnutí si sedl před Joža a pronikavě zaštěkal.

Ve třídě to zašumělo, když Jožo odtáhl desku ze stojanu, na kterém se tabule pohybovala nahoru dolů. Špunt se nemohl dočkat, kdy se už potvrdí to, co dávno věděl. Zpoza stojanu vypadla na zem nejen Luciina taška, ale i ztracená třídní kniha! Všechny krky se natáhly právě tím směrem. Lucie dokonce vyběhla z lavice, ale Jožo ji hned zastavil.

„Počkej, počkej! Tašku sice máme, ale někde mezi námi je i ten, kdo ji tam schoval. Že mám pravdu, Špunte?“

Pejsek se potěšeně pustil do očichávání tašky a našel v ní i sáček s penězi na výlet. Lucie se radostí rozplakala a schovala si obličej do dlaní.

Špunt dál očuchával věci a Jožo mezitím podal třídní knihu paní učitelce, pak se postavil před třídu se založenýma rukama a zřetelně pronesl:

„Všichni jste viděli, že tenhle policejní pes dokáže najít všechno. Najde i toho, kdo tu tašku schoval. Než to udělá, máte dvě možnosti: když se dobrovolně přihlásí ten, kdo to

udělal, nepůjdeme na policejní stanici. Zavoláme jeho rodičům, promluvíme si spolu a ostatní by mohli jít domů. Pokud se ale nikdo nepřizná, nejenže nechám Špunta, aby zloděje označil, ale do konce vyšetřování tady zůstane celá třída, zavoláme všechny rodiče a každému z vás navrhnou sníženou známku z chování. Máte minutu na rozmyšlenou.“

Ve třídě bylo takové dusno, že i Ondřejovi vyschlo v krku. Jožo pochválil Špunta, který byl spolu s Lucií zřejmě jediným šťastným tvorem v celé místnosti.

Po chvíli se v zadní lavici postavil malý strapatý chlapec. Ve třídě to zašumělo.

„Šimone?“ Paní učitelka se překvapeně postavila. Za několik vteřin se v lavici, která sousedila s katedrou, postavil další kluk. „Ty taky, Lubo? Udělali jste to vy dva?“

„Ještě s Milenou. Tak vstaň, ať můžou jít všichni domů!“ Přesně uprostřed třídy vstala hezká vysoká holka s dlouhými vlasy. Celá třída se začala překřikovat, jeden přes druhého. Mávali na sebe rukama, jako by se hádal každý s každým. Jožo dvakrát tleskl rukama a zeptal se:

„Můžete spolužákům vysvětlit, proč jste to udělali?“

„Byl to úplně pitomý nápad,“ řekla vzpurně Milena. „Mysleli jsme si, že když schováme třídní knihu, nedají nám vysvědčení. Mám trojku z matiky a otec zuřil.“

„A Lucie je šprtka,“ skočil jí do řeči Šimon. „Má samé jedničky. Milena jenom chtěla, aby za ni napsala písemku, jenže Lucie to neudělala. Tak jsme jí za to schovali tašku. O peníze nám nešlo. Jen jsme se jí chtěli pomstít.“

Paní učitelka kroutila nevěřícně hlavou. „To byl tedy hloupý nápad! Na výlet jste nejeli, hrozí vám dvojka z chování a úplně jste si pokazili začátek prázdnin. Jinak jsem ale ráda, že jste se dobrovolně přiznali. Byla by to hanba, kdyby vás přede všemi odhalil policejní pes.“

Vzápětí přišla Ondřejova velká chvíle. Jožo mu podal papír a propisovačku a Ondřej si od všech tří vyžádal jméno a telefonní číslo matky i otce. Stále měl přitom u sebe policejního psa. Ještě nikdy se necítil tak zodpovědně a ještě nikdy ho nikdo tak nepochválil za dobrou práci jako Jožo:

„Jsem s tebou velice spokojený, parťáku! Se Špuntem vypadáš jako opravdový policejní psovod.“

Parťák a psovod! Už se nemohl dočkat, až o tom bude vykládat dědovi. Lepší začátek prázdnin si ani neuměl představit.

Jak Laru vyhodili z auta

Domek dědy Medy byl malý a útulný. Byly tam sice tři místnosti, ale děda trávil všechnen čas v kuchyni. Další pokoj byl vždycky připravený pro Ondřeje s mámou, když přijeli na návštěvu, a v té třetí místnosti se sušily houby a byliny, které děda nasbíral během léta.

Pudlíci měli naproti dveřím v kuchyni vyhrazen velký koš, vystlaný dekami a polštáři. Spala v něm ale jenom Lily. Oto se vždycky nejraději natáhl v peřináku, což byla vlastně velká zásuvka v pohovce, na které spal děda Meda. Často si ho děda ani nevšiml a zastrčil zásuvku i s Otou.

Dokud Oto spal, nevadilo mu to. Jenže když se vzbudil a všude kolem něj byla najednou tma, začal vždycky kňučet

a škrábat drápky na dřevo, dokud ho děda se smíchem nepustil ven.

Zahrada – to bylo Dženino teritorium. I když jí děda před zimou vždycky vystlal teple boudu, měla ve zvyku spát celý rok ve stínu pod meruňkou. A protože byla černá, málokdo si jí tam hned všiml. Bylo to její dokonalé maskování. Nejednou už odehnala nevíтанé návštěvníky, a to dokonce i tehdy, když se někdo se zlými úmysly ochomýtal kolem sousedních domů. Právě proto měli všichni v ulici dědu Medu rádi a po každé se u něj zastavili prohodit pár slov. Ondra nikdy nedokázal přijít na to, jak Džena ví, že je nějaký člověk špatný, a proto na něj zuřivě štěká, kdežto jiný je přítel, kterého bez okolků pustí do dvora. Děda říkal, že pes to vycítí. Ondřej si často představoval, že má taky takovou schopnost. Zkoušel ji na svých spolužácích, ale většinou bez úspěchu.

